

velse, ikke blot for denne Lovs Vedkommende, men, affet derfra, ganske sikkert ogsaa er paatrængende med Hensyn til tilsvarende Institutioner, som vi have i Hegnsløven, med Hensyn til private Veie osv. Der er endnu et Punkt paa dette samme Omraade, som fortjener Overveielse, nemlig Spørgsmaalet om Formaliteten ved disse Sager. Jeg fremhævede allerede ved 1ste Behandling, at i og for sig var det uheldigt, at man ikke havde en bestemt Regel om, at disse Autoriteter selv afgjøre deres Formalitet, idet det meget let vilde føre til, at en Forretning, der er holdt hen gennem alle Instants, hvorefter der var stet Udpantning ifølge den hidt affaagte Kjendelse, som ind for Domstolene, hvorved hele Fremgangsmaaden kunde blive omstødt paa en Formalitet, idet Domstolen da kunde anse sig for kompetent til at afgjøre Synsmændenes Formalitet. Det tro vi imidlertid ikke vil komme frem efter denne Lov; efterat det i § 9 er blevet fremhævet, at Synsmændene skulle begynde med at paase Indvarslingens Behørlighed, tror jeg, at det er tilstrækkelig klart, at det er et Synsmands-spørgsmaal ligesom de andre Anliggender, de have at afgjøre, saa at jeg ikke antager, at det vil komme for paa den Maade, at Domstolene skulle anse sig for kompetente til at omstøde Forretninger af den Art, fordi de ikke ere enige med Bandsynsmændene eller Landvæsenkommissionen i den Maade, hvorpaa de havde bedømt f. Ex. Indvarslingens Behørlighed eller Sigt. — Det næste Endringsforslag er stillet af et Mindretal og angaar Sagsførernes Stilling til disse Sager. Jeg skal afvente det ærede Mindretals Motivering deraf. De følgende Endringsforslag fra Nr. 7—13 ere kun Redaktioner. — Endringsforslaget Nr. 14 sigter heller ikke til at gennemføre nogen Forandring men kun til at affkære nogen Lov, som mulig kunde være tilstede. Det er jo fastsat i Loven, at ved Reguleringen af Vandløbene kunne Kommunerne i visse Tilfælde, hvor Initiativet til Reguleringen udgaar fra dem, komme til at bære Omkostningerne, som ere forbundne med Reguleringen, dels Omkostningerne ved Synsmands- eller Landvæsenkommissionsforretningerne, dels Omkostningerne ved de forberedende tekniske Arbejder, der blive at foretage i den Anledning. Der har været, ikke blot i Udvalget og dette Thing, men ogsaa i det andet Thing Lov, om det vil være rigtigt at bebyrde Kommunerne med disse Omkostningerne. Imidlertid har man flaaet sig til No dermed; men der kan være en Lov tilbage, nemlig om, hvorledes det skal gaa under Appellen. Naar det saaledes ganske i Almindelighed stod, at Kommunerne skulde bære Omkostningerne, kunde det i alt Fald tænkes, at Nogen vilde paastaa, at det skulde gaa igennem alle Instants. Det er for at affkære denne Lov, og vende den ubelukkende til første Instants, at Endringsforslaget under Nr. 14 er opstillet.

Naar det i dette Endringsforslag hedder, at Omkostningerne i anden Instants blive de kommunale Kasser uvekkommende, er det, fordi Udvalget er gaaet ud fra, at naar der ikke var en udtrykkelig Bestemmelse om, at de kommunale Kasser skulde bære dem, vilde der ikke kunne tænkes noget Tilfælde, hvori Kommunerne ifølge almindelige Retregler vilde kunne komme til at bære Omkostningerne gennem Appel. Kommunalbestyrelserne ere ikke Parter i disse Sager. Ifølge de almindelige Regler om Parters Stilling til Procesomkostninger vilde Omkostningerne ikke i noget Tilfælde kunne blive at paalægge Kommunalbestyrelserne; det er altsaa kun for at affkære de mulige Konsekventer, man kunde tænke, at man kunde drage fra den positive Bestemmelse, der staar i Loven, at man har optaget dette Endringsforslag. Jeg skal med det Samme fremhæve, at man ogsaa med Hensyn til Omkostningerne saavel her som i andre Tilfælde, hvor der er givet særegne Regler om Omkostninger, har henvist til Loven af 30te December 1858 § 16 som indeholdende Regler, der i Almindelighed egne sig til at gjøres anvendelige paa alle disse Sagers Afgjørelse. De følgende Forslag til Forslaget under Nr. 19 inklusive ere kun Redaktioner. — Under Nr. 20 komme vi til det gamle Spørgsmaal om Mageslæg og Omdeling, som Udvalgets Flertal har omredigeret noget i Hensyn til Udtalelser, der kaldt her i Salen ved 2den Behandling, for at affkære mulige Lov. Jeg tror, at Bestemmelsen nu foreligger paa den ene Side noget klarere end dengang og paa den anden Side mere stiftet til at møde i alt Fald nogle af de Indvendinger, der bleve reiste imod den ved 2den Behandling. Udvalget har ladet det være sig magtpaaliggende at redigere denne Bestemmelse saaledes, at vedkommende Parter have saa stor Interesse som muligt i at træffe frivillig Bestemmelse om Mageslæg, idet Omkostningerne og Uleiligheden derved o. f. v. saa vidt muligt ere lagte andre Steder hen. Det vil saa vidt muligt lette frivillige Overenskomster og gjøre de Tilfælde, hvor det vil være nødvendigt at affige Kjendelse, færre. Det samme Mindretal, som havde en modsat Anskuelse under 2den Behandling, har med nogen Modifikation fastholdt sin Stilling her, hvilket er udtrykt i det næste Endringsforslag, som jeg foreløbig skal forbigaa. — Forslaget under Nr. 22 er kun en Redaktion. — Forslagene under Nr. 23 og 24 ere ogsaa kun Redaktioner, sigtende til at affkære en Lov, som kunde opstaa ved en mindre heldig Affattelse af Udvalgets Forslag her. Naar der nemlig i Udvalgets Forslag er nævnt Bredciene som dem, der i tidligere kunde have Forpligtelse til Bedlighedsbærelse, er det jo ikke rigtigt. Det var heller ikke Meningen at sige det, Meningen er kun den, at de yderligere Byrder, som et Reguleringsarbejde for Fremtiden kunde medføre, kunde forebeles paa Andre end dem, der hidtil havde haft Bedlighedsbærelsen, uden Hensyn til om det var